

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: ИУз-208/2016
19.04. 2017. године
Београд

Уставни суд, Мало веће у саставу: судија др Милан Марковић, председник Већа и судије Мирослав Николић и др Милан Шкулић, чланови Већа, на основу члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије на седници Већа одржаној 23. марта 2017. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости члана 2. став 2. Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, бр. 101/05 и 91/05).

Образложење

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности и законитости члана 2. став 2. Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, бр. 101/05 и 91/05).

Подносилац иницијативе сматра да се оспореном одредбом којом је прописано да се оспорени закон не примењује при обављању специфичне војне службе, полицијских послова и послова заштите и спасавања, као и обављању послова заштите и спасавања које обављају други субјекти у складу са посебним законом, у којима су питања безбедности и здравља на раду при обављању те службе и тих послова уређена посебним законом и прописима донетим на основу тог закона, повређују уставна начела из чл. 19. и 21. Устава, као и одредбе члана 1. и 7. Универзалне декларације о људским правима којима је утврђена једнакост пред законом и право на подједнаку заштиту закона. Иницијатор истиче да је оспореном одредбом створена правна празнина, те да су, без икаквог основа, од примене оспореног закона изузете три категорије запослених - војници, полицијски службеници и запослени који обављају послове заштите и спасавања. Наведено, по мишљењу подносиоца иницијативе има за последицу дискриминацију наведених категорија запослених у односу на друге запослене у државној администрацији у односу на које се оспорени Закон примењује. У иницијативи се takoђе наводи контрадикторност између Закона о полицији који се позива на акт о процени ризика (члан 180. став 1) и оспореног Закона, због тога што, по мишљењу иницијатора једини законски акт који регулише неопходност постојања акта о процени ризика јесте оспорени Закона, а он изузима, између осталих, полицијске службеника.

Закон о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, број 101/05), објављен је 21. новембра 2005. године, а ступио је на снагу 29. новембра 2005. године. Чланом 1. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, број 91/15), који је објављен 5. новембра 2015. године, а ступио на снагу 13. новембра 2015. године, у члану 2. Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, број 101/05), додат је оспорени став којим је прописано: да се овај закон не примењује при обављању специфичне војне службе у Војсци Србије и обављању полицијских и послова заштите и спасавања из делокруга надлежног државног органа, као и обављању послова заштите и спасавања које обављају други субјекти у складу са посебним законом, у којима су питања безбедности и здравља на раду при обављању те службе и тих послова уређена посебним законом и прописима донетим на основу тог закона.

Испитујући претпоставке за поступање по поднетој иницијативи, Уставни суд констатује да се разлози иницијативе заснивају на погрешном схватању иницијатора да се Закон о безбедности и здрављу на раду не примењује на наведене категорије субјекта. Наиме, из оспорене одредбе произлази да се оспорени Закон не примењује при обављању специфичних активности у војсци, полицији, као и приликом обављања послова заштите и спасавања које обављају други субјекти, у оним питањима безбедности и здравља на раду која су уређена посебним законима. (Законом о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16), Законом о војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/07, 88/09, 101/10, 10/15 и 88/15), Законом о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, бр. 111/09, 92/11 и 92/12).

Имајући у виду наведено, као и да Уставни суд сагласно члану 167. Устава није надлежан да цени међусобну сагласност општих правних аката исте правне снаге, у конкретном случају оспореног Закона и Закона о полицији, Уставни суд је одбацјо иницијативу, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11, 18/13-Одлука УС, 40/15- др. закон и 103/15), због недостатка претпоставки за поступање и одлучивање Суда.

С обзиром на изложено Уставни суд је, на основу одредаба члана 42в став 1. тачка 2) и члана 47. став 2. Закона о Уставном суду, донео Закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
др Милан Марковић, с.р.

За тачност отправка: